

ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਸਰ ਆਉਣਾ

ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅੰਨ ਲੈ ਕੇ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਂਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿਚ ਮੋੜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਅਧਿਆਇ 42)। ਸ਼ਿਮਓਨ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਹੀ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ, ਕਨਾਨ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕਾਲ ਹਾਲੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਨ ਮੁੱਕ ਗਿਆ (ਅਧਿਆਇ 43)। ਹਾਲਾਤ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਹੁਣ ਯਾਕੂਬ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਅੰਨ ਖਰੀਦ ਕੇ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਸ਼ਿਮਓਨ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਯਹੂਦਾਹ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਯਾਕੂਬ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ (43:1-15)

1ਕਾਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਖ਼ਤ ਸੀ। 2ਤਾਂ ਐਉਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਅੰਨ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਲਿਆਏ ਸਨ ਖਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੁੜ ਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜ ਲਿਆਓ। 3ਤਾਂ ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅੱਤ ਤਕੀਦ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਸੀ ਭਈ ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋਗੇ। 4ਜੇ ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਘੱਲਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਤਾਰ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਲਈ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। 5ਪਰ ਜੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਘੱਲਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਤਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਕਿਉਂਜੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ, ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋਗੇ। 6ਫੇਰ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਏਹ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਭਈ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਰਾ ਵੀ ਹੈ। 7ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਤੰਗ ਕਰ ਕੇ ਸਾਡੇ ਅਰ ਸਾਡੇ ਸਾਕਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਅਜੇ ਤੀਕ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਰਾ ਵੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਖੇਗਾ ਭਈ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲਿਆਓ? 8ਫੇਰ ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਘੱਲ ਦੇਹ ਤਾਂਜੇ ਅਸੀਂ ਉੱਠ ਕੇ ਜਾਈਏ ਤੇ ਅਸੀਂ ਜੀਵੀਏ ਅਰ ਮਰ ਨਾ ਜਈਏ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਅਰ ਤੂੰ ਵੀ ਅਰ ਸਾਡੇ ਨਿਆਣੇ ਵੀ। 9ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਜਾਮਨ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਮੰਗਣਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਨਾ ਲਿਆਵਾਂ ਅਰ ਤੇਰੇ ਸਨਮੁਖ ਨਾ ਬਿਠਾਵਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਦਾ ਲਈ ਤੇਰਾ ਪਾਪੀ ਠਹਿਰਾਂਗਾ। 10ਜੇ ਅਸੀਂ ਐੱਨਾ ਚਿਰ ਨਾ ਲਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੀਕ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਹੋ ਆਏ ਹੁੰਦੇ। 11ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਏਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣ ਐਉਂ ਕਰੋ ਕਿ ਏਸ ਦੇਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ

ਉੱਤਮ ਪੈਦਾਵਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਸੁਗਾਤ ਲੈ ਜਾਓ ਅਰਥਾਤ ਥੋੜਾ ਗੁੱਗਲ ਥੋੜਾ ਸ਼ਹਿਤ ਗਰਮ ਮਸਾਲਾਹ ਗੰਧਰਸ ਪਿਸਤਾ ਅਰ ਬਦਾਮ।¹² ਦੁਗਣੀ ਚਾਂਦੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ ਨਾਲੇ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਜਿਹੜੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਆਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ। ਸ਼ਾਇਤ ਏਹ ਭੁੱਲ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ।¹³ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਓ ਅਰ ਉੱਠ ਕੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਮੁੜ ਜਾਓ¹⁴ ਅਰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਵੱਲੋਂ ਰਹਮ ਬਖਸ਼ੇ ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦੂਜੇ ਭਰਾ ਅਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਘੱਲ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੇ ਔਤ ਹੋਇਆ ਸੋ ਔਤ ਹੋਇਆ।¹⁵ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸੁਗਾਤ ਅਰ ਦੁਗਣੀ ਚਾਂਦੀ ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈ ਅਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਗਏ ਅਰ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਜਾ ਖਲੋਤੇ।

ਆਇਤ 1. ਯਾਰੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤ ਲੋੜਵੰਦ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਖ਼ਤ ਸੀ (ਵੇਖੋ 41:31, 56, 57)। ਇੱਥੇ ਜਿਹੜਾ “ਸਖ਼ਤ” ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 722 (ਕਾਬੇਦ) ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ “ਭਾਰੀ।” ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ, ਇਹ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਜੋ ਕਾਲ ਪਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਅਸਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ ਹੈ। ਦੇਸ ਉੱਤੇ ਭਾਰੀ, ਅੰਤਿਆਚਾਰੀ ਬੋਝ ਆਣ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਉਸੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਤਪਤ 12:10 ਵਿਚ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਭਾਰੀ ਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਬੇਦ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੜਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (ਕੂਚ 9:18, 24), ਨਾਲੇ ਟਿੱਡੀਆਂ ਦੀ ਬਵਾ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਝ ਤਬਾਹ ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਾਗ ਚੱਟ ਲਿਆ (ਕੂਚ 10:14)।¹ ਕਾਬੇਦ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਹਾਲਾਤ ਕਿੰਨੇ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 2. ਲਿਖਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਅੰਨ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੇ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸ ਅੰਨ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਓਹ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਲਿਆਏ ਸਨ ਖਾ ਲਿਆ, ਯਾਰੂਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਹੋਰ ਅੰਨ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਲਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘੱਲਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੀਜੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਗੁਆ ਬੈਠੇ (42:36, 38); ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੁੜ ਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜ ਲਿਆਓ।

ਆਇਤਾਂ 3-5. ਪਹਿਲਾਂ, ਰਊਬੇਨ ਯਾਰੂਬ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ (42:37)। ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਪਲੇਠਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਯਾਰੂਬ (ਬਜ਼ੁਰਗ) ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਰਊਬੇਨ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਿਲਹਾਰ ਨਾਲ ਵਿਭਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ (35:22), ਪਰ ਉਹ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਵਿਚ ਵੀ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਸੀ (37:29-35) ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਵੀ ਸ਼ਿਮਓਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਪਰਤ ਆਇਆ ਸੀ (42:24, 36)। ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਭਰਾ ਜਦੋਂ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਰੂਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਰਊਬੇਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਿਮਓਨ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਆਗੂ ਬਣਨਾ ਸੀ;

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਿਸਰ ਦੇ ਵਿਚ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪੁੱਤਰ ਲੇਵੀ ਆਗੂ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਚੰਗਾ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਿਮਓਨ ਦਾ ਭਾਈਵਾਲ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕਾ ਸੀ (34:25-30)।

ਇਸ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਯਹੂਦਾਹ ਜਿਸ ਦਾ ਅਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਆਗੂ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਇਆ (ਵੇਖੋ 49:8-10)। ਉਸ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅੱਤ ਤਕੀਦ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਸੀ ਭਈ 'ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋਗੇ' (43:3)। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ, "ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋਗੇ" ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਯੂਸੁਫ ਨਾਲ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ"।² ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ: ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਭਰਾ [ਬਿਨਯਾਮੀਨ] ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਘੱਲਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਤਾਰ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਲਈ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜ਼ਦ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਜੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਘੱਲਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਤਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ (43:4, 5)। ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਖੀ; ਉਸ ਨੇ ਮਿਸਰੀ ਮਨੁੱਖ (ਯੂਸੁਫ) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਿਮਓਨ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋਗੇ (43:5)।

ਆਇਤ 6. ਇਸਰਾਏਲ (ਯਾਕੂਬ) ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਏਹ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਭਈ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਰਾ ਵੀ ਹੈ? ਇਹ ਕੋਈ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ (34:30); ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿਚ ਵੇਚ ਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਬੁਰਾ ਵਰਤਾਓ ਕੀਤਾ ਸੀ (37:25-35)।

ਆਇਤ 7. ਸਾਰੇ ਭਰਾ ਇਸ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਕਜੁੱਟ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਤੰਗ ਕਰ ਕੇ ਸਾਡੇ ਅਰ ਸਾਡੇ ਸਾਕਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਅਜੇ ਤੀਕ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਰਾ ਵੀ ਹੈ? ਦਰਅਸਲ, 42:10-16 ਅਨੁਸਾਰ, ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿ ਉਹ ਖੋਜੀ ਸਨ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਖੁਦ ਹੀ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਚਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਤਰੀਕਾ ਇਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੋਣ ਸਨ ਉਸ ਬਾਰੇ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਵੇਰਵਾ ਦੱਸਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਖੇਗਾ ਭਈ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲਿਆਓ?

ਆਇਤ 8. ਉਸ ਸਮੇਂ, ਯਹੂਦਾਹ ਫੇਰ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਅਤੇ 43:3-5 ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭੇਜਣ ਵਿਚ ਢਿੱਲ ਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, **ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਘੱਲ ਦੇਹ ਤਾਂਜੇ ਅਸੀਂ ਉੱਠ ਕੇ ਜਾਈਏ।** ਕਈਆਂ ਨੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਯਹੂਦਾਹ ਦੁਆਰਾ “ਮੁੰਡਾ” (ᾤᾤ, ਨਾਰ³) ਕਹਿਣ ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੁੰਡਾ ਜਾਂ ਸਗੋਂ ਬਾਲਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ।⁴ ਯੂਸੁਫ਼ ਹੁਣ ਉਨਤਾਲੀ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ⁵; ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲੋਂ ਕਈ ਵਰਹੇ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਬਾਲਗ ਸੀ। ਯਹੂਦਾਹ ਸਾਇਦ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਜਤਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਇਕ ਸਿਆਣਾ ਜਾਂ ਪਰਿਪੱਕ ਮਨੁੱਖ ਸੀ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁੰਡਾ (ਨਾਰ) ਹੀ ਰਹੇਗਾ।

ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ (ਬਿਨਯਾਮੀਨ) ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਹਿਸਬਾਜ਼ੀ ਵਿਚ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਂ ਵਿਅਰਥ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਭੁੱਖਮਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਤਕੜੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ **ਜੀਵ ਅਰ ਮਰ ਨਾ ਜਾਣ।** ਇਹ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਸਨ ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਵਰਤੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਅੰਨ ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ (42:2)।

ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ: (1) **ਤੂੰ** ਯਾਕੂਬ (ਅਤੇ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਬਚੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸੀ; (2) **ਅਸੀਂ** ਵਿਚ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤਰ (ਅਤੇ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਨੂੰਹਾਂ) ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਅਤੇ (3) **ਸਾਡੇ ਨਿਆਣੇ** ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੋਤਰਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ 45:19; 46:8-26; 47:12)।

ਆਇਤ 9. ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ, ਯਹੂਦਾਹ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਿਹਤਰ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਸੰਬੰਧੀ, ਯਾਕੂਬ ਤਰਕ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਹੂਦਾਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਿੰਨੀ ਗੰਭੀਰ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਇਕ ਗੰਭੀਰ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਲਿਆ: **ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਜਾਮਨ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਮੰਗਣਾ।** “ਜਾਮਨ ਬਣਨ” ਦੀ ਬਜਾਇ, ਹੋਰ ਅਨੁਵਾਦ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ “ਗਾਰੰਟੀ” (NIV; NLT) ਲਈ ਜਾਂ “ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ” (ESV)।⁶ ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ “ਜ਼ਮਾਨਤ” ਵਿਚ ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕਈ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੇ ਉਹ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਬਿਠਾਉਣ ਵਿਚ ਅਸਫ਼ਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਰਉਬੇਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਨਾ ਲਿਆਵਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੋਹਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਛੱਡੀ (42:37)। ਪਰ, 9 ਆਇਤ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਯਹੂਦਾਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, **ਮੈਂ ਸਦਾ ਲਈ ਤੇਰਾ ਪਾਪੀ ਠਹਿਰਾਂਗਾ** (ਵੇਖੋ 44:32)। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੀਵਨਭਰ ਦੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦੀ

ਸਜਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੇ ਉਹ ਸ਼ਿਮਓਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਆਇਤ 10. ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਿਚ **ਐਨਾ ਚਿਰ ਨਾ ਲਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੀਕ** (ਭਰਾ) ਮਿਸਰ ਤੋਂ **ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਹੋ ਆਏ ਹੁੰਦੇ** ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭਰਪੂਰ ਅੰਨ ਹੁੰਦਾ।

ਆਇਤ 11. ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਨਾ ਲਿਆ; ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਨਾ ਜਾਣਾ। ਬਲਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਵਾਇਤੀ ਰੀਤ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਸਮੂਏਲ 16:20; 17:18; 2 ਰਾਜਿਆਂ 5:15) ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ **ਗੂਣਾਂ ਨੂੰ ਸੁਗਾਤ** (גוּתָּה, *ਮਿਨਚਾਹ*) ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ ਸਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਦੇ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਕ ਸੰਕਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਇਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਪਨਾਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਏਸਾਓ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਚਾਰ ਸੌ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੀ ਵੱਲ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਸੁਗਾਤ ਭੇਜਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸਮਝਿਆ ਸੀ (32:3-33:17)। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤ ਕਾਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਲੱਗ ਸਨ। ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਭਰਪੂਰ ਪੈਦਾਵਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉੱਥੇ ਅੰਨ ਵਰਗੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਯਾਕੂਬ ਕੋਲ ਹਾਲੇ ਵੀ **ਦੇਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੈਦਾਵਾਰ** ਹੈ ਸੀ ਜੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਦੇ ਲਈ ਲਿਜਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰਾਲ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ **ਗੁੱਗਲ, ਗਰਮ ਮਸਾਲਾ** ਅਤੇ **ਗੰਧਰਸ** ਜੋ ਕਿ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਇਸਮਾਏਲੀ ਸੌਦਾਗਰ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਸਨ (37:25)। ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਸੁਗਾਤ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹਾ **ਸ਼ਹਿਤ**, ਨਾਲੇ **ਪਿਸਤਾ ਅਰ ਬਦਾਮ** ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣਾ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਤੱਕ ਕਾਲ ਪੈਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਹਾਲੇ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਾ ਆਪਣੇ ਸਫਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 12. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲੋਂ **ਦੁਗਣੀ ਚਾਂਦੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ** ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਅੰਨ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਮਿਸਰੀ ਗੇੜੀ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਸਨ। ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਉਹ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ **ਚਾਂਦੀ** ਜਿਹੜੀ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ **ਗੂਣਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਆਈ** ਸੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ **ਭੁੱਲ** ਸੀ; ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮੋੜਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਆਰੰਭਕ ਜੀਵਨ ਵਿਚ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਪੁੰਨ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਖਾਸਕਰ, ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਜੇਠਾ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦੀ ਬਰਕਤ (25:27-34; 27:1-41)। ਉਸ ਨੇ ਦਰਦਨਾਕ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕੰਮ ਬੁਰਾ ਫਲ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਜਾਨਲੇਵਾ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਬਜ਼ੁਰਗ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਣ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਚਾਂਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ

ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। “ਦੁਗਈ” ਚਾਂਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਹ ਅੰਨ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 13. ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ, ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਓ ਜੇ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿਚ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾਵਾਂ ਕੀ ਸਨ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਂਦੀ ਮੋੜਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਨਾਲ ਭੇਜਣਾ ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ ਰਾਖੇਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਜੀਵਨ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸ ਨੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ।

ਆਇਤ 14. ਜਦੋਂ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਦਸ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਅੰਨ ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਲਿਖਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਪਰ, ਇਸ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਚਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ: ਕੀ ਉਹ ਫੇਰ ਕਦੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਵੇਖੇਗਾ? ਕੀ ਸ਼ਿਮਓਨ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਰਿਹਾਅ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਰੋਧੀ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਤੋਂ ਮਦਦ ਲੈ ਕੇ ਇਸ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਫ਼ਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਸੰਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਨੇ **ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ** (יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, *ਏਲ ਸਦਾਈ*) ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਅਬਰਾਹਾਮ (17:1), ਇਸਹਾਕ (28:3) ਅਤੇ ਖੁਦ ਯਾਕੂਬ (35:11) ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਆਸ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨੇ **ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ** ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ: [ਉਹ] **ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਵੱਲੋਂ ਰਹਮ ਬਖਸ਼ੇ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦੂਜੇ ਭਰਾ ਅਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਘੱਲ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਐਤ ਹੋਇਆ ਸੋ ਐਤ ਹੋਇਆ**। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਭਲੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਫ਼ਲਤਾ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬੁਰੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ।”¹⁶ ਉਸ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਆਇਤ 15. ਜਦੋਂ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਬਰਕਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ [ਉਸ ਦੀ] **ਸੁਗਾਤ ਅਰ ਦੁਗਈ ਚਾਂਦੀ** ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਧਰੀ ਸੀ ਆਪਣਿਆਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈ। ਫਿਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਗਏ ਅਰ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਜਾ ਖਲੋਤੇ।

ਭਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ (43:16-25)

¹⁶ਜਦ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਹ ਅਰ ਜਾਨਵਰ ਮਾਰ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕਿਉਂ ਜੋ

ਏਹ ਮਨੁੱਖ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੇਪਹਰ ਨੂੰ ਖਾਣਗੇ।¹⁷ ਤਾਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਅਰ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ।¹⁸ ਪਰ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਡਰ ਗਏ ਕਿਉਂਜੇ ਉਹ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ, ਉਸ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਹੜੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਾਡੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜੀ ਸੀ ਅਸੀਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਾਂ ਤਾਂਜੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਚੁੱਚਰ ਲੱਭੇ ਅਰ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਵੇ ਅਰ ਸਾਡੇ ਖੇਤੇ ਖੇਹ ਲਵੇ।¹⁹ ਤਾਂ ਉਹ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਮੁਖਤਿਆਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਏ ਅਰ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵੱਜੇ ਉੱਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਲੇ।²⁰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਰੂਰ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਣ ਉੱਤੇ ਸਾਂ²¹ ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦ ਅਸੀਂ ਸਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਰ ਅਸਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਵੇਖੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਚਾਂਦੀ ਉਸ ਦੀ ਗੂਣ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਪਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਚਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਏ ਹਾਂ।²² ਹੋਰ ਚਾਂਦੀ ਵੀ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਚਾਂਦੀ ਸਾਡੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਨੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ।²³ ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ, ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਮਤੀ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਡਰੋ ਨਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਚਾਂਦੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਸ਼ਿਮਓਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਇਆ।²⁴ ਤਦ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਈ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਧੋਤੇ ਅਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੇਤਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਾ ਦਿੱਤਾ।²⁵ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਦੇਪਹਰ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਸੁਗਾਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਐਥੇ ਹੀ ਰੋਟੀ ਖਾਵਾਂਗੇ।

ਆਇਤ 16. ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਭਰਾ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਗਏ, ਇਸ ਆਸ ਵਿਚ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਰਸ਼ਕ ਬਣੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਈ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ। ਪਰ, ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕਨਾਨ ਨੂੰ ਪਰਤੇ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਮਿਸਰ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵੀ ਹੋਰ ਕਈ ਕੰਮ ਹੋਣਗੇ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੈਕਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਜਿਉਂ ਹੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦਿਆਂ ਵੇਖੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ।

ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਅਹਿਸਾਸ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ: ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਹ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੈਕਰ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਜਾਨਵਰ ਮਾਰ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਏਹ ਮਨੁੱਖ [ਯੂਸੁਫ਼] ਨਾਲ ਦੇਪਹਰ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖਾ ਸਕਦੇ (ਵੇਖੋ 18:7, 8; ਲੂਕਾ 15:23)।

ਆਇਤ 17. ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਨੈਕਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਹ

ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਵਾਮੀ ਕਨਾਨ ਤੋਂ ਆਏ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਭੱਦੇ ਜਿਹੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਖਾਣੇ ਤੇ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 43:32), ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਾਮੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂ “ਮਹਿਲ” ਲੈ ਗਿਆ (NLT)।

ਆਇਤ 18. ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਾਲ ਵਿਛਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਹੜੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ] ਗੂਣਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜੀ ਸੀ। ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚਾਂਦੀ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਢੁੱਚਰ ਲੱਭੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਵਾਰ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੇਤੋਂ ਖੋਹ ਲਵੇਗਾ। ਭਰਾ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲਾਚਾਰ ਸਨ – ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲਾਚਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਦਾਗਰਾਂ ਦੇ ਕਾਫ਼ਿਲੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੇਚਿਆ ਸੀ (37:25-28; 42:21)।

ਆਇਤ 19. ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਏ, ਭਰਾ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵੱਜੇ ਉੱਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਲੇ। “ਦਰਵੱਜੇ” ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (דָּר, *ਪੀਥਾਰ*) ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸੁਰਾਖ” ਜਾਂ “ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬੁਰਾ” ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।⁸ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਰਾ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ, ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੂਹੇ ਤੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ 43:24)।

ਆਇਤ 20. ਭਰਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹਾਕਮ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹਾਕਮ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਰਫਤਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਿਰਫ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਣਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 21. ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਨਾਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕ ਸਰਾਂ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਏ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਚਾਂਦੀ ਉਸ ਦੀ ਗੂਣ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਪਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇੱਥੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨੇ 42:27, 28 (ਇਕ ਭਰਾ ਨੂੰ ਗੂਣ ਵਿਚ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਮਿਲਣਾ) ਅਤੇ 42:35 (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿਚ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਮਿਲਣਾ) ਦੀਆਂ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਛੋਟਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਨੈਕਰ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਅਹਿਮ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: ਪੂਰੀ ਚਾਂਦੀ ਮੋੜ ਕੇ ਲਿਆਉਣ ਦੁਆਰਾ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਵਿਖਾਉਣਾ।

ਆਇਤ 22. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਬਚਾਓ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਆਉਂਦਿਆਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੋਰ [ਵਾਧੂ] ਚਾਂਦੀ ਵੀ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਚਾਂਦੀ ਅੰਨ ਦੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਨੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਨੇ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਾਓ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ, ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਰੀ ਦਾ ਇਲਜ਼ਮ ਲਗਾਵੇਗਾ।

ਆਇਤ 23. ਉਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਜਿਸ ਦੀ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿਲਾਸੇ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿਚ ਮੋੜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਇਕ ਰੱਬੀ ਕਿਰਪਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, **ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਮਤੀ ਹੋਵੇ।^੧ ਤੁਸੀਂ ਡਰੋ ਨਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤਾ।** ਫਿਰ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਤੁਹਾਡੀ ਚਾਂਦੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ।** ਅਸਲ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਂਦੀ ਮੋੜ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਔਜ਼ਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਵੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਵੀ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਿਮਓਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਇਆ। ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਆਇਤਾਂ 24, 25. ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਧੋਤੇ। ਉਸ ਦੀ ਦਯਾ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੇਤਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਦੇ ਰਵਾਇਤੀ ਕਾਰਜ ਸਨ (ਵੇਖੋ 18:4; 19:2; 24:32; ਨਿਆਈਆਂ 20:21), ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਇੰਨੇ ਚੰਗੇ ਵਰਤਾਓ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ। ਨਹਾ ਧੇ ਕੇ, ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਦੇ ਦੇਪਹਰ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਸੁਗਾਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ (43:11, 15) ਜਾਂ “ਬੰਦੋਬਸਤ ਕੀਤਾ” (NJB)। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਐਥੇ ਹੀ ਰੋਟੀ ਖਾਵਾਂਗੇ।

ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦਾ ਇਕੱਠਿਆਂ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ (43:26-34)

²⁶ਜਦ ਯੂਸੁਫ਼ ਘਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਓਹ ਉਸ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁਗਾਤ ਲੈ ਆਏ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤੀਕ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਾਇਆ। ²⁷ਉਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਪੁੱਛੀ ਅਰ ਆਖਿਆ, ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਰਾਜੀ ਹੈ? ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ? ²⁸ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ, ਤੁਹਾਡਾ ਦਾਸ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਸਲਾਮਤ ਹੈ ਅਰ ਅੱਜ ਤੀਕ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਨਵਾਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝੁਕਾਇਆ। ²⁹ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਮਾਂ ਜਾਏ ਭਰਾ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ ਅਰ ਆਖਿਆ, ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿੱਕਾ ਭਰਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ ਏਹੋ ਹੀ ਹੈ? ਨਾਲੇ ਓਸ ਆਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕਰੇ। ³⁰ਤਾਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਛੇਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਜੋ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਲਈ ਭਰ ਆਇਆ ਅਰ ਉਹ ਕਿਤੇ ਰੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਸੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਰ ਉੱਥੇ ਰੋਇਆ। ³¹ਫੇਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਧੋਤਾ ਅਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਾਲ ਕੇ ਆਖਿਆ, ਰੋਟੀ ਰੱਖੋ। ³²ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਅਰ ਮਿਸਰੀਆਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਏਸ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਰੋਟੀ ਰੱਖੀ ਕਿ ਮਿਸਰੀ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸੱਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਜੋ ਏਹ ਮਿਸਰੀਆਂ ਲਈ ਭਿੱਟ ਸੀ। ³³ਤਾਂ ਓਹ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠ ਗਏ ਪਲੇਠਾ ਆਪਣੇ

ਪਲੇਠੇ ਪਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਰ ਛੋਟਾ ਆਪਣੀ ਛੁਟਿਆਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਰ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਪਏ ਵੇਖਦੇ ਸਨ।³⁴ ਤਾਂ ਉਸ ਆਪਣੇ ਅੱਗਿਓਂ ਥਾਲ ਚੁਕਵਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਅਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਦਾ ਥਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਥਾਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪੰਜ ਗੁਣਾਂ ਵੱਧ ਸੀ ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪੀਤਾ ਅਰ ਅਨੰਦ ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਏ।

ਆਇਤ 26. ਮਿਸਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀਆਂ ਰਾਜਧਾਨੀ, ਨਾਲੇ ਨਾਈਲ ਡੈਲਟਾ ਵਿਚ ਹੋਰਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਘਰ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਭਰਾ ਉਸ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁਗਾਤ ਲੈ ਆਏ ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਭੇਜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤੀਕ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਾ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ 42:6 ਦਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਸੁਫਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹੋਰ ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਪਰ, ਇਸ ਵਾਰ, ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਜੋ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੁਫਨੇ ਦੇ “ਗਿਆਰਾਂ ਤਾਰਿਆਂ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ (37:7, 9, 10)।

ਆਇਤਾਂ 27, 28. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਰਾ ਬੜੇ ਸਲੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਦ ਤੱਕ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਖ ਸਾਂਦ [שׂוֹחַד, ਸ਼ਾਲੇਮ, “ਸਾਂਤੀ”] ਪੁੱਛੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਸਵਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ “ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨਾਂ ਅਤੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਤੀ [ਪੂਰੀ ਸੁੱਖ-ਸਾਂਦ] ਹੈ?” ਪਰ, ਉਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ; ਉਸ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ: ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਰਾਜੀ [ਸ਼ਾਲੇਮ, ਸੁੱਖ-ਸਾਂਦ ਨਾਲ ਸਾਂਤੀ ਵਿਚ] ਹੈ? ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਹੁਣ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਉਹ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ? ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਤੁਹਾਡਾ ਦਾਸ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਬੜੀ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਲਾਮਤ [ਸ਼ਾਲੇਮ] ਹੈ ਅਰ ਅੱਜ ਤੀਕ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਨਵਾਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝੁਕਾਇਆ।

ਆਇਤ 29. ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਹੇਠਾਂ ਨਿਗਾਹ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਨਵਾਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝੁਕਾਇਆ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਡਿੱਠਾ, ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਚਿਹਰਾ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ। ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ [ਰਾਖੇਲ] ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਹੇਲੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ: ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿੱਕਾ ਭਰਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ ਏਹੇ ਹੀ ਹੈ? ਪਰ, ਉਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣ ਦਿੱਤਾ। ਬਲਕਿ, ਉਸ ਆਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕਰੇ।

ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਅਚਨਚੇਤ ਬਰਕਤ ਨੇ ਦੂਜੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗੇ, “ਇਸ ਹਾਕਮ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ?” ਯੂਸੁਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ “ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ” ਕਹਿਣਾ ਉਮਰ ਦੇ ਫ਼ਰਕ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੰਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਇਹ ਵੱਡੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਾਨੀ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ

ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮਿਸਰੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚ ਇਕ ਵੱਡੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਜਿਹੜਾ ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਇਬਰਾਨੀ ਮਨੁੱਖ (ਨਾਰ; 43:8) ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 30. ਯੂਸੁਫ਼ ਦਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਲਈ ਭਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਤੇ ਰੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਸੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਰ ਉੱਥੇ ਰੋਇਆ ਅਤੇ ਤਦ ਤੱਕ ਰੋਂਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ। ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਅਕਸਰ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ (42:24; 43:30; 45:2, 14, 15; 46:29; 50:1, 17)। ਕੈਨੇਥ ਏ. ਮੈਥਿਊਜ਼ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਜੇਕਰ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਤਥਾ ਕਥਿਤ ‘ਰੋਣ ਵਾਲਾ ਨਬੀ’ ਹੈ, ਤਾਂ ਯੂਸੁਫ਼ ‘ਰੋਣ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖਾ’” ਹੈ।¹⁰

ਆਇਤ 31. ਫੇਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਧੋਤਾ ਅਰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, ਰੋਟੀ ਰੱਖੋ। ਯੂਸੁਫ਼ ਕਾਲ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰੋਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ – ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨੌਂ ਜਣੇ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਬੈਠੇ ਸਨ ਜਦ ਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਉਸ ਸਮੇਂ ਟੋਏ ਵਿਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਦਯਾ ਦੇ ਲਈ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ (37:24, 25; 42:21)।

ਆਇਤ 32. ਖਾਣਾ ਜੋ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਬੈਠਣ ਦਾ ਜੋ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਅੱਜ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ: ਨੈਕਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਮੀ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਵੱਖਰੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਦਾਖਰਸ ਰੱਖੀ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਅਹੁਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਠਣ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਆਮ ਮਿਸਰੀ ਲੋਕ ਯੂਸੁਫ਼ ਵਰਗੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਾ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਪਾਬੰਦੀ ਜਾਂ ਬੰਦਸ਼ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ; ਇੱਕੋ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭਿੱਟ ਹੋਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ 46:33, 34; ਕੂਚ 8:26)। “ਭਿੱਟ” ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (גִּבּוּר, ਖੋਈਬਾਹ) ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਘਿਣਾਉਣਾ” (NIV) ਜਾਂ “ਘਿਰਣਾਤਮਕ” (ESV) ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 33. ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਨੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣੇ ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨਗੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠ ਗਏ ਪਲੇਠਾ ਆਪਣੇ ਪਲੇਠੇ ਪਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਰ ਛੋਟਾ ਆਪਣੀ ਛੁਟਿਆਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਵੇਖੋ 44:12)। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਕਿ “ਉਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਠਾਇਆ ਸੀ?” ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੰਜੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਮਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਵੇਂ ਬੈਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਬਸ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਪਏ ਵੇਖਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 34. ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਠਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੱਗਿਓਂ ਥਾਲ ਚੁਕਵਾ ਕੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ

ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਪਰ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਹ ਥਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਥਾਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪੰਜ ਗੁਣਾਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਰਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਤਰਫਦਾਰੀ ਕਿਉਂ ਵਿਖਾਈ ਹੈ (ਵੇਖੋ 45:22; 1 ਸਮੂਏਲ 1:4, 5)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਯੂਸੁਫ਼ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਆਮ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਉਲਝਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਪੀਤਾ ਅਰ ਅਨੰਦ ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਏ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭੋਜਾਂ ਵਿਚ ਰਵਾਇਤ ਸੀ, “ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਜ ਕੇ ਪੀਤੀ” (NJPSV)। ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੀਤੀ ਓਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ “ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ” (CEB)। ਇਸ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ גִּזְּוֹ (ਸ਼ਕਰ) ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਹੈ “ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣਾ” ਜਾਂ “ਸ਼ਰਾਬੀ ਬਣਨਾ”¹¹ ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਨੁਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ TEV), ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।¹² ਜੇਕਰ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਿਖਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਜ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨੂਹ ਨੇ ਜਲ ਪਰਲੋ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਕੀਤਾ ਸੀ (9:21)।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ (ਅਧਿਆਇ 43)

ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖ਼ਾਸਕਰ, ਉਤਪਤ 43 ਅਧਿਆਇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਲ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਲਈ ਵਾਪਸ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਗਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਊਬੇਨ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (42:37, 38)। ਯਾਕੂਬ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਊਬੇਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਿਮਓਨ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਭੇਜਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਉਹ ਇਸ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਗੁਆ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਕਾਲ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਵੇਗਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋ ਤਨਾਅ ਸੀ ਉਹ ਲਗਭਗ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਇਸ ਖ਼ਾਸਕਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਸੁਆਰਥ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰਿਆਂ – ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ (ਜਿਹੜੇ ਕਿ

46:26 ਅਨੁਸਾਰ “ਛਿਆਹਠ ਪ੍ਰਾਣੀ” ਸਨ) – ਨੂੰ ਗੁਆ ਕੇ ਉਸ ਇਕੱਲੇ ਦਾ ਬਚਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸੁਆਰਥਪਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਆਪਣੀਆਂ ਖੁਦ ਦੀਆਂ ਜਰੂਰਤਾਂ, ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਤਮ-ਸੁਆਰਥੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬਦਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਕਏਨ (4:1-15), ਜਲ ਪਰਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁਰੇ ਲੋਕਾਂ (6:1-12), ਸਦੂਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ (19:1-9), ਫਲਿਸਤੀ ਤੀਵੀਆਂ ਨਾਲ ਸਮਸੂਨ ਦੇ ਯੋਨ ਸੰਬੰਧਾਂ (ਨਿਆਈਆਂ 14:1-16:31), ਬਥ-ਸ਼ਬਾ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦੀ ਜ਼ਨਾਹਕਾਰੀ (2 ਸਮੂਏਲ 11:2-12:23), ਨਾਬੇਥ ਦੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਦੇ ਲਈ ਅਹਾਬ ਦੀ ਲਾਲਸਾ (1 ਰਾਜਿਆਂ 21:1-16) ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਲਈ ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਲਾਲਚੀ ਇੱਛਾ (ਮੱਤੀ 26:14-16; ਯੂਹੰਨਾ 12:3-8) ਵਿਚ ਵੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਭਿਆਣਕ ਕਾਲ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਯਾਰੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਟੱਬਰ ਨੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਅੰਨ ਖਾ ਕੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪੁਰਖੇ ਨੇ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ – ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ – ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਮੁੜ ਸਾਡੇ ਲਈ “ਕੁਝ ਅੰਨ ਵਿਹਾਰ ਲਿਆਓ” (43:1, 2)। ਇਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪਲ ਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਯਾਰੂਬ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਦੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਮੁੜ ਕੇ ਆਉਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਸ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਮਓਨ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਪਰਮੇਸੁਰ, ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਲ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਤੇਬਾ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੇ ਲਈ ਬੋਝਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਬੋਝ ਉਸ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਤਪਤ ਵਿਚ, ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਸਲਾਘਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੋਝਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੈ; ਉਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਇਕ ਸੁਆਰਥੀ, ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਅਨੈਤਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (38:1-26)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੋ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਸੈਦਾਗਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ (37:26, 27)। ਪਾਠਕ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਰੂਬ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਕ ਆਗੂ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਹੂਦਾਹ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਵੇਗਾ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ (43:9)। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਅਣਡਿੱਠ (ਦੈਵੀ) ਹੱਥ ਯਾਰੂਬ ਦੇ ਇਸ ਚੌਥੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਆਖਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਯਾਰੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ “ਚਾਰ ਸੌ ਵਰਿਹਾਂ” ਤੀਕ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵਧਦੇ ਜਾਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ

ਉਥੋਂ ਕੂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ (15:13-16; ਵੇਖੋ ਕੂਚ 12:40)।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਜਾਣ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣੀ ਪੈਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਕਦਮ ਉਦੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਯਾਕੂਬ ਇਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡਾ ਬੋਝ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੇ ਲਈ ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਅਸਲੀ ਸੀ – ਅਤੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਯਹੂਦਾਹ ਦਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅੰਤਹਕਰਨ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਲਈ ਵੇਚਣ ਵਾਸਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਦਿਲ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਯਾਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਹਾਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਉਹ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਲਾਡਲੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਦਿਲ ਨਾਲ ਮਰੇ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਅੰਨ ਵਿਹਾਜਣ ਦੇ ਲਈ ਜਾਣ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਪਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਲੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਭਰਮ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਸ ਦੇ ਨਾਲ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸੌਂਪ ਕੇ ਤੋਰਿਆ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਸਹਾਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹਾਰਾਨ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸੀ (28:3, 4)। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਵੱਲੋਂ ਰਹਮ ਬਖਸ਼ੇ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦੂਜੇ ਭਰਾ ਅਰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਘੱਲ ਦੇਵੇ।” ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਮੈਂ ਜੋ ਐਤ ਹੋਇਆ ਸੇ ਐਤ ਹੋਇਆ” (43:14)।

ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਇਹ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਣਜਾਣ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਬਾਹਰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ – ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਕਮੀ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿਚ “ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਲਈ ... ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ” ਸੀ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:23)। ਨਿਹਚਾ ਨੇ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਰਾਣੀ ਅਸਤਰ ਵੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸੱਦੇ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਣੀ ਸੀ (ਅਸਤਰ 4:11)। ਫਾਰਸੀ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਹਾਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ (ਅਸਤਰ 3:12, 13), ਅਸਤਰ ਨੇ ਖਤਰਾ ਮੁੱਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, “ਜੇ ਮੈਂ ਮਿਟ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਿਟ ਗਈ” (ਅਸਤਰ 4:16)। ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਗੱਲ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਇਸ ਐਲਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਮੈਂ ਜੋ ਐਤ ਹੋਇਆ ਸੇ ਐਤ ਹੋਇਆ।” ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ

ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਪਰ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਦੀ ਅੰਸ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਸਨ (12:3; 17:7, 19; 22:18; 26:4; 28:14; ਅਸਤਰ 4:14; 8:10, 11, 17; 9:1-10)। ਦੋਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿੱਕਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖਦਾਇਕ ਮੌਤਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦੈਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ; ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਇਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਯੋਜਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਿੱਕੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਉਦਾਹਰਣ ਗਥਸਮਨੀ ਬਾਗ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੋਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਦੁਖ ਦਾ ਪਿਆਲਾ (ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ) ਟਲ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, “ਮੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਤੇਰੀ ਹੋਵੇ” (ਲੂਕਾ 22:42)। ਪੂਰਾ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਯਿਸੂ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਉਹ ਪੂਰਾ ਇਲਾਹੀ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਖ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਗਤ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇਣੀ ਹੀ ਪਵੇਗੀ (ਯਸਾਯਾਹ 53:11, 12; ਮਰਕੁਸ 10:45)।

ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ, ਗਥਸਮਨੀ ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾਨ ਦੀ ਉਸ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਖਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ “ਬਹੁਤ ਢਾਹਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਅਤੇ ਅੰਝੂ ਕੇਰ ਕੇਰ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਾ ਸੱਕਦਾ ਸੀ ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:7)। ਤਾਂ ਵੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਨਿਸਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਅੰਨ੍ਹੀਂ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਸੀ। ਜਦ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਯਾਕੂਬ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇਕ ਆਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਵੇ। ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਣਜਾਣ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਬਾਹਰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਯਾਕੂਬ ਸਕੀਮ ਘੜਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਵਾਲੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਹੁਣ ਉਹ ਇਕ ਲਾਚਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥੀ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮੱਦੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਯਾ ਅਤੇ ਤਰਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੁੱਟ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੇਬਾ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਛੇਦ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਪ੍ਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਨੂੰ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਸਮੇਤ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਦੇ ਲਈ ਸੁਗਾਤਾਂ ਲੈ ਕੇ ਗਏ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ

ਸਬੂਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਈਮਾਨਦਾਰ ਮਨੁੱਖ ਸਨ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਮੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿਚ ਲੱਭੀ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਚੋਰੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਤੋਂ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਰਗਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਭਰਾ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ ਵਿਚ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ; ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੈਕਰ ਨੂੰ ਇਹ ਹਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਿਰਪਾ ਵਾਲਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿਹ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੁਪਹਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ (43:16)। ਇਸ ਨਾਲ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਡਰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸਾਜਿਸ਼ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚੋਰੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਗਿਰਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਇਸ ਜੁਰਮ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (43:18)।

ਭਰਾ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰੇ ਹੋਏ ਕਿਉਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਚੁਰਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਸਾਰੀ ਚਾਂਦੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਏ ਸਨ? ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਹੋਰ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿਚ ਵੇਚ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਖੋਹ ਲਈ ਸੀ। ਯੂਸੁਫ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਭਿਆਣਕ ਕੰਮ ਦੇ ਭਾਵ ਨੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਿਰਪਾਲੂ ਕੰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਸੰਦੇਹਵਾਦੀ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਵਾਲਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸਲ ਵਿਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਇਕ ਕਾਰਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭੋਜਨ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹਾਲੇ ਵੀ ਉਹੀ ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਇਰਾਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਇਕ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਭਰਾ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਿਸਰੀ ਹਾਕਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰੋਧ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਡਰਦੇ ਸਨ ਦਯਾ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਨਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (43:20-22)।

ਜੇਕਰ ਇਸ ਅਮੀਰ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਿਸਰੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਭੈਭੀਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਉਦੋਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਅਧਿਯਾਤਮਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ: “ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਮਤੀ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਡਰੋ ਨਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਚਾਂਦੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ” (43:23)। ਭਰਾ ਸੋਚਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਮੁਖਤਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ

ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਚਾਂਦੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਇਕ ਪਦਾਰਥ ਸੀ? ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੂਣਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਚਾਂਦੀ ਸੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਪਰਮਾਣ ਸੀ (42:28)।

ਇਕ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਕ, ਪੇਚੀਦਾ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਸ਼ਿਮਓਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹਾਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਤ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਰਗਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (43:24)। ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸੁੱਖ ਸਲਾਮਤੀ ਪੁੱਛੀ (43:27-30)। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਪਣੇ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ; ਪਰ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਭਰਾ ਬਦਲੇ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਧੋਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੈਠ ਗਿਆ (43:31)। ਇਹ ਅਜੀਬ ਭੋਜਨ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਗਲੀ ਪਰਖ ਸੀ। ਰਸਮੀ ਅਤੇ ਸਮਾਜਕ ਕਾਰਣਾਂ ਦੇ ਲਈ ਯੂਸੁਫ਼ ਅਤੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਠੇ (43:32, 33)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਸੰਜੋਗ ਦੀ ਜੋ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਰੱਬੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਸੀ।

ਇਸ ਪਰਖ ਵਿਚ, ਯੂਸੁਫ਼ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਪੱਖਪਾਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੇਣਗੇ। ਯੂਸੁਫ਼ ਆਪਣੇ ਅੱਗਿਓਂ ਥਾਲੀ ਚੁਕਵਾ ਕੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਜਿੰਨਾ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਪੰਜ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਦੇ ਕੇ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਪਤਨੀ ਰਾਖੇਲ ਦੇ ਇਸ ਆਖ਼ਰੀ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਲਈ ਹਾਲੇ ਵੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਹੈਗੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਖਾ ਪੀ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਜ਼ਾ ਲਿਆ (43:34)।

ਯੂਸੁਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਾਲੇ ਵੀ ਤੋਬਾ (“ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੋਗ ਉਦਾਸੀ”; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:9-11) ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ਼ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿਚ ਵੇਚਣ ਦੇ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਇਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਹੰਕਾਰ, ਈਰਖਾ, ਝਗੜੇ, ਝੂਠਾਂ, ਕਠੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਖਮੀ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੜਵਾਹਟ, ਕਰੋਧ, ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਨਫਰਤ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ, ਨਰਮ ਦਿਲ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:31, 32)।

ਸ਼ਾਲੇਮ (43:23, 27)

ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ שָׁלֵם (*ਸ਼ਾਲੇਮ*) ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 37 ਵਿਚ, ਭਰਾ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ *ਸ਼ਾਲੇਮ* ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕੇ (“ਮਿੱਤਰ ਭਾਵ ਨਾਲ”) ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜਿਆਦਾ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (37:4)। ਬਾਅਦ ਵਿਚ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ *ਸ਼ਾਲੇਮ* (“ਸੁੱਖ ਸਲਾਮਤੀ”) ਦਾ ਪਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਕਮ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ (37:14)। 43:23 ਵਿਚ, ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ *ਸ਼ਾਲੇਮ* (“ਸੁਖਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ”)

ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਨਾ ਡਰੋ।” ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸੰਗਾਤ ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਭੇਜੀ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਾਲੋਮ (“ਸੁੱਖ ਸਲਾਮਤੀ”) ਪੁੱਛੀ (43:27)।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਕਲਾਉਸ ਵੈਸਟਰਮਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਬੀਓਲੋਜੀਕਲ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਅਨੁਵਾਦ ਮਾਰਕ ਈ. ਬਿਡਲ, ਸੇਪ ਅਰਨੈਸਟ ਜੈਨੀ ਅਤੇ ਕਲਾਉਸ ਵੈਸਟਰਮਨ (ਪੀਬੋਡੀ, ਮਾਸਾਚੂਸਟੈਸ: ਹੈਂਡਰਿਕਸਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1997) ਵਿਚ ਸਫ਼ਾ 2:592 ਤੇ “113” ਹੈ। ²ਜੈਨ ਟੀ. ਵਿਲੀਜ਼, *ਜੈਨੇਸਿਸ*, ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਵਰਡ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ: ਸਵੀਟ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1979), 416. ³ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ “ਮੁੰਡੇ” ਜਾਂ “ਨੌਜਵਾਨ” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਮਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਾਲ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ (ਕੂਚ 2:6) ਜੁਆਨ ਤੱਕ (2 ਸਮੂਏਲ 14:21; 18:5)। (ਮਿਲਟਨ ਸੀ. ਫਿਸ਼ਰ, *ਬੀਓਲੋਜੀਕਲ ਵਰਡ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (TWO)*) ਵਿਚ ਸਫ਼ਾ 2:585-86 ਤੇ “113” ਹੈ। ⁴ਯੂਸੁਫ਼ ਦਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਰ ਵਜੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਤਾਰਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸੀ (37:2), ਪਰ ਉਦੋਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੀਹਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਸੀ (41:12, 46)। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਲੇ ਵੀ ਜਵਾਨ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ⁵ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਤਦ ਤੱਕ ਸੱਤ ਵਰਹੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਦੋ ਵਰਹੇ ਕਾਲ ਦੇ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਸਨ (45:6), ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤਦ ਉਹ ਉਨਤਾਲੀ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ⁶“ਜਾਮਨ ਹੋਣਾ” ਲਈ ਜਿਹੜੀ ਇਬਰਾਨੀ ਕਿਰਿਆ (גָּמַל, *ਅਰਬ*) ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ 38:17, 18 ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਾਂਵ “ਗਹਿਣੇ ਰੱਖਣ” ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਲਿਖਤ ਵਿਚ, ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੋਹਰ, ਰੱਸੀ ਅਤੇ ਲਾਠੀ ਤਾਮਾਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਛੇਲਾ ਦੇ ਕੇ ਛੁਡਾ ਲਵੇਗਾ। ⁷ਅਸਤਰ ਦੀ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿ “ਜੇ ਮੈਂ ਮਿਟ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਿਟ ਗਈ” (ਅਸਤਰ 4:16) ਦਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਅਸਤਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸੀ ਜੋ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਸੀ; ਇੱਥੇ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਸੀ। ⁸ਫਰਾਂਸਿਸ ਬਰਾਊਨ, ਐਸ. ਆਰ. ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਚਾਰਲਸ ਏ. ਬਰਿੰਗਸ, *ਏ ਹਿਬਰੂ ਐਂਡ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* (ਐਕਸਫੋਰਡ: ਕਲੈਰਨਡਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1962), 835. ⁹ਹਿਬਰੂ ਲਿਖਤ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਮਤੀ [דְּלִילְךָ, *ਸ਼ਾਲੋਮ*] ਹੋਵੇ।” ¹⁰ਕੈਨੇਥ ਏ. ਮੈਥਿਊਜ਼, *ਜੈਨੇਸਿਸ* 11:27-50:26, ਦ ਨਿਊ ਅਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 1B (ਨੈਸ਼ਵਿਲ: ਬਰੇਡਮੈਨ ਐਂਡ ਹੇਲਮਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 2005), 791.

¹¹ਬਰਾਊਨ, ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਬਰਿੰਗਸ, 1016. ¹²ਵਿਲੀਜ਼, 419.